

Радостина Николова

Моите красиви роза и аз, ВУ (ндаба)

илустрации
Мелина-Елина Бондрова

Открий още забавления, играчки,
пъзели и детски книжки на

ozone.bg

Моите красиви роза

е носител на наградата

**БИСЕРЧЕ
ВЪЛШЕБНО**

в категорията „Мечтатели” за 2017 г.

By

Еленът се беше привел над локвата дъждовна вода и се съзерцаваше с възхищение. Бяха минали точно два месеца, откакто напусна стадото и реши да заживее сам. Чувстваше се щастлив.

Ву беше доста особен. Знаеше, че е различен, но винаги твърдеше, че това въобще не го притеснява. Напротив, дори се харесваше такъв. А и какво значение имаше външният вид? Може би по-голямата му странност беше, че говори много. Понякога изреченията му бяха толкова дълги и несвързани, че и самият той се объркваше. Ву вярваше, че колкото по-сложно се изразява, толкова по-вероятно е събеседникът му да се впечатли и да си каже: „Ееее, да, природата е взела едно, но пък е дала друго...“

Да де, но не ставаше точно така. Всъщност единствените му събеседници, преди да напусне стадото, бяха най-обикновени елени, които никак не се вълнуваха колко умно или глупаво говори Ву. А и той общуваше най-вече с връстниците си – младоци на около 2 години и малко, с едва прокарали рога и

хормони, които бушуваха с пълна сила. И колкото и Ву да се опитваше да ги впечатли с умни приказки, те виждаха само очевидното – че той нямаше **ДВА** рога като останалите елени, а имаше само **ЕДИН**.

Ву попита майка си защо **ТОВА** е така, но тя само небрежно махна с копито и заяви: „Спокойно, всичко ще си дойде на мястото!“. Само че този втори рог така и не пожела да си дойде на мястото. Затова Ву реши, че щом никой не се впечатлява от дар словото му, а на всичкото отгоре и му се присмиват, той няма място в стадото.

Тръгна си през един слънчев пролетен ден. Намери си поляна, скътана в сърцето на гората, и заживя там. В единия ѝ край растеше трева, която той определи

за „най-изтънчения деликатес“, а другия край нарече с една от любимите си думи – „гардеробиерна“. Къде, ако не в новия си дом, можеше да развихри въображението си и да се обгради с изискани неща. При стадото нямаше тази свобода, а тук можеше да бъде себе си. В гардеробиерната след дъжд се образуваше една огромна локва, в която еленът обожаваше да се оглежда и да се възхищава на себе си.

Първите дни се чувстваше страхотно. Никой не шушукаше зад гърба му, никой не му се подиграваше, никой не хихикаше. Странни бяха тези млади елени от стадото. Какво толкова като беше само с един рог? Ами нали всички имаме нещо, по което се различаваме един от друг? Той наистина вярваше в това. Затова и никога не се поддаде на чувството за срам, че се различава от останалите...

